

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Milana Lipovského a členov sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Pavla Farkaša na verejnom zasadnutí v Bratislave 14. októbra 2009 v trestnej veci obžalovanej **S. V. a spol. pre trestný čin podvodu** podľa § 250 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) a iné, o odvolaní, ktoré podala obžalovaná S. V. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. novembra 2006, sp. zn. 5 T 2/2004, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) napadnutý rozsudok krajského súdu **sa zrušuje** vo výrokoch o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu týkajúcich sa obžalovanej S. V..

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. obžalovanej S. V. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák., **sa ukladá úhrnný trest odňatia slobody na 4 (štyri) roky.**

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obžalovaná S. V. na výkon trestu **sa zaraďuje do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvého stupňa z 20. novembra 2006, sp. zn. 5 T 2/2004, obžalovaná S. V. bola uznaná za vinnú zo spáchania

trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. čiastočne vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. v súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a

trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. v súbehu s trestným činom poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

na skutkovom základe uvedenom v písomnom vyhotovení rozsudku súdu prvého stupňa (doručeného procesným stranám), ktorého podstata je v tom, že

v auguste 2000 v B. pri kúpe bytu na N. medzi predávajúcimi Z. S. a J. S. a kupujúcimi Ing. P. M. a I. M. podviedla kupujúceho a neoprávnene tak získala od neho sumu 660 000 Sk;

v októbri 2000 v B. pri kúpe bytu na H. s J. N. a s použitím falšovaných osobných dokladov podviedli Mgr. B. H. a neoprávnene tak získali od nej sumu 2 500 000 Sk;

v apríli až máji 2002 v B. pri kúpe bytu na Š. v P. P. a s použitím falšovaných osobných a iných dokladov podviedli R. V. a M. V. a neoprávnene tak získali od nich sumu 515 000 Sk;

v auguste až septembri 1999 v B. uvedením do omylu získala od stavebnej sporiteľne úver 600 000 Sk a podvodom poškodila na právach ručiteľky tohto úveru L. H. a D. V., ktorým tak vznikol finančný záväzok vo vzťahu k stavebnej sporiteľni;

v januári 2000 v B. pri kúpe bytu na Š. podviedla M. F. a neoprávnene tak získala od nej sumu 100 000 Sk.

Krajský súd za to obžalovanú S. V. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák., potrestal úhrnným trestom odňatia slobody na šesť rokov, na výkon ktorého ju podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do prvej nápravno-výchovnej skupiny; podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. jej bol uložený tiež trest prepadnutia veci.

Krajský súd zároveň podľa § 228 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanej V. povinnosť nahradiť spôsobenú škodu, a to poškodeným Ing. P. M. v sume 660 000 Sk, M. F. v sume 100 000 Sk, R. V. v sume 515 000 Sk (spoločne s P. P.), Mgr. B. H. v sume 2 500 000 Sk (spoločne s J. N.) a D. V. a L. H. v sume 300 000 Sk.

Krajský súd rozhodol tiež o vine a trestoch, resp. náhrade škody, u P. P. a J. N.; vo vzťahu k týmto výrokom rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť.

Proti rozsudku krajského súdu podala odvolanie len obžalovaná S. V., ktorým sa domáhala jeho zrušenia s tvrdením, že inkriminovaných skutkov týkajúcich sa poškodeného Ing. P. M. a Mgr. B. H. sa nedopustila, resp. že skutok týkajúci sa poškodených V. spáchal len sám P. P.. Obžalovaná alternatívne navrhla (v prípade uznania jej viny v plnom rozsahu) uloženie trestu v nižšej výmere zodpovedajúcej už vykonanej väzbe.

Prokurátor navrhol odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd konajúci v intenciách § 564 ods. 4 Trestného poriadku v súčasnosti účinného (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) ako súd odvolací primárne konštatoval, že odvolanie je prípustné (§ 245 ods. 1 Tr. por.) a že nezistil dôvody na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por.; v zmysle § 254 ods. 2 Tr. por., preto preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov rozsudku týkajúcich sa obžalovanej V., ako aj správnosť postupu predchádzajúceho konania, skúmajúc aj možnosť prípadných iných chýb odvolaním nevytýkaných, pričom dospel k záveru, že je potrebné zmeniť výrok o treste.

Krajský súd vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a zistil skutkový stav v medziach potrebných na rozhodnutie. Objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanej V. i okolnosti svedčiace v jej prospech. Toto dokazovanie bolo vykonané legálne, procesne správnym postupom, v intenciách ustanovenia § 2 ods. 5 Tr. por.

Vykonané dôkazy krajský súd hodnotil logicky, jednotlivo aj v ich súhrne, v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por.

Odvolací súd nezistil dôvod na zmenu zisteného skutkového stavu, resp. potrebu ďalšieho dokazovania v zásadných otázkach; v konaní o odvolaní dokazovanie doplnil len oboznámením aktuálneho odpisu registra trestov obžalovanej.

Výsledky dokazovania preukazujú, že obžalovaná V. spáchala všetky žalované skutky opísaným spôsobom; vystupovala rafinovane, pri kontaktoch s poškodenými sa snažila aj určitým spôsobom maskovať, vystupovala tiež pod cudzou identitou, pričom používala falšované doklady. Spôsobilosť disponovať s bytmi len predstierala a tak uviedla poškodených do omylu, z čoho nelegálne na ich úkor získala značné finančné prostriedky. Tento záver sa týka aj manipulácií obžalovanej pri úverovom podvodnom konaní.

Obhajoba obžalovanej V. nebola meritórne verifikovaná, a preto aj jej odvolacie námietky nie je možné akceptovať.

Je potrebné tiež konštatovať, že práve obžalovaná V. bola hlavným činiteľom pri posudzovaných skutkoch, a to aj pokiaľ ide o jej spolupáchateľov už právoplatne odsúdených.

Odvolací súd tiež dospel k záveru, že krajský súd správne posúdil zistené skutky obžalovanej ako jednotlivé trestné činy už uvedené.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku v intenciách § 125 Tr. por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých okolností pokladá so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú (obhajoba obžalovanej), akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov

a aké právne závery aplikoval pri posúdení dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu, resp. pri rozhodnutí o náhrade škody.

Odvolací súd tam uvedené závery si preto osvojuje a v podrobnostiach na ne poukazuje.

Trest odňatia slobody uložený obžalovanej V. krajským súdom sa javí formálne správnym, ale odvolací súd v súčasnosti pristúpil k jeho korekcii. Dôvodom tohto postupu je teraz už značný časový odstup od spáchania deliktov obžalovanou, čo vážnym spôsobom tlmí stupeň ich spoločenskej nebezpečnosti (§ 3 ods. 4 Tr. zák.). Podľa ustálenej praxe európskej a slovenskej jurisdikcie tieto typy prípadov vyžadujú reakciu v podobe miernejšieho sankcionovania páchatel'a deliktu.

Odvolací súd vzal do úvahy aj skutočnosť, že od spáchania posudzovaných trestných činov obžalovaná V. bola síce odsúdená za delikt, ale podľa zákona platí fikcia jej netrestanosti; táto skutočnosť preto nemá vplyv na už uvedené stanovisko v otázke trestu.

Najvyšší súd na tomto základe rezultuje, že v súčasnosti trest uložený krajským súdom obžalovanej V. už nie je primeraný, pričom výrok o treste je oddeliteľný od ostatných; podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. na základe odvolania obžalovanej preto zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste odňatia slobody jej uloženom a o spôsobe jeho výkonu.

Keďže boli splnené podmienky určené v ustanovení § 259 ods. 3 Tr. por., odvolací súd sám vo veci rozhodol uložením trestu odňatia slobody obžalovanej V. na štyri roky; tento úhrnný trest uložený v rámci legálnej sankcie (§ 250 ods. 4 Tr. zák.) považuje za zodpovedajúci zákonným kritériám a primeraný.

Odvolací súd vychádzajúc z ustanovenia § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obžalovanú V. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do prvej nápravno-výchovnej skupiny.

Zároveň je potrebné konštatovať, že nebol zistený dôvod na použitie ustanovenia § 261 Tr. por. vo vzťahu k pôvodne spoluobžalovaným, ani na zmenu výrokov napadnutého rozsudku o uložení trestu prepadnutia veci obžalovanej V. a o náhrade škody; tieto dva

posledne uvedené verdikty sú účinné a vykonateľné podľa príslušných výrokov rozsudku krajského súdu.

Nelegálnym je však výrok napadnutého rozsudku, ktorým podľa § 97 ods. 1 Trestného poriadku CD ROM zn. Werbatim Data Life + W1Y18F5129076 sa vracia Č.. Také rozhodnutie (okrem toho, že je neúplné) nemá byť súčasťou rozsudku, ktorým sa rozhoduje v merite veci, ale odvolací súd toto pochybenie len na základe odvolania obžalovanej napraviť nemôže; stav by bolo možné napraviť na základe odvolania prokurátora, ktoré však absentuje. Odvolací súd preto na tento stav len upozorňuje pro futurum.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 14. októbra 2009

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová